

Femeia si Familia

foaie beletristică-literară.

Apare în 1 și 15 a fiecărei luni.

Abonamentul: pe an 10 cor., $\frac{1}{2}$ an 5 cor., $\frac{1}{4}$ an 2 cor. 50 bani. Pentru România: pe an 14 lei, $\frac{1}{2}$ an 7 lei. Un număr 50 bani.

Scriitori Moderni.

H. Sudermann.

Hermann Sudermann, a cărui nume și opuri sunt cunoscute în mare parte și la noi, este un scriitor german realist. El s'a născut la 1857 în Matziken (Prusia). Studiile superioare și le-a făcut în Königsberg și Berlin, iar la 1894 s'a așezat în Drezda, ocupându-se exclusiv cu literatura.

El a scris multe scrieri literare de valoare: drame, romane și romane. La început a încercat pe terenul epic, dar' cu puțin succes. Renumele și l-a întemeiat cu piesa teatrală „Die Ehre” (Onoarea), la 1889, care a avut un succes frumos pe scenă. În piesa aceasta Sudermann a dezvoltat contrastul social între bogăție și starea miseră.

Piese „Die Ehre” i-au urmat altele, tot de valoare, cum sunt Sodoms Ende, Heimat, Das Glück im Winkel etc. în cari se espun chestii sociale, în mod foarte real, dar' fără avânt deosebit. Mai amintim apoi trilogia „Morituri” și drama Die drei Reihelfedern etc.

Sudermann a scris, cum am amintit, și romane și romane realiste. În ele schițele psihologice și descrierile sunt escelente. El s'a încercat și pe terenul comic, cu novela dramatică: Nunta Iolantei, care e bine succesă.

Sudermann în general este unul dintre cei mai de frunte scriitori moderni germani, care va îmbogăți încă literatura germană cu opere de valoare.

În numărul de azi începem publicarea în traducere a unei lucrări de-a sale.

Cabinetul Romanilor.

Doliul văduvei.

De
André Theuriel.

(Urmare).

V.

Ioana de Mauves trecu atunci printr'o criză dureroasă. Simțea că voința ei se clatină ca o frunză uscată pe care vântul o rostogolește într'un vârtej, o aruncă pentru un moment la pământ apoi o poartă într'o direcțiune opusă. Era turmentată de o amară părere de rău și de conștiința unei slăbiciuni nevindecabile. Totul îi devenia o cauză de suferință: — inocentele și torturătoarele întrebări ale lui Iacob, ținuta bănuitoare a Ludvinei, chiar și singurătatea în care se retrăgea. În decursul orelor de izolare posomorită, gândul ei cu o tainică plăcere îi sbura la cele două întrețineri ce le avusese cu în-

Căsătoria unui principe.

Novelă de H. Sudermann.

I.

La începutul secolului al 17-lea nobilimea franceză desvolda deja aceea desfrânare, care mai târziu sub Ludovic al 14-lea își ajunge punctul de culminațiune. Încă pe atunci stăteau unii membrii ai curții în fruntea acelei societăți, care privea ușuraticul mod de viață ca unică problemă și ca pe un privilegiu recunoscut al rangului ei. Enric al IV-lea era ce-i drept un stimător și protector al credinței și moralei cetățenești, sau căuta să treacă de atare; dimpotrivă se bucura nepotul său principele Condé, tatăl de mai târziu al „marelui Condé”, de îndolnică glorie de a figura de conducătorul acelei destrăbălări care-și reclama dreptul de a-și satisface ori-ce capriț extravagant ca un privilegiu, de căpetenie al nobilimei.

Principele Enric Condé era în acel timp despre care vorbim, căsătorit de două luni și anume cu Charlotte Margareta de Montmorency, nepoata conetabilului de dinioară al Franței și camerar de arme al lui Francisc I. Era o dorință a lui Enric al IV-lea ca nepoata acelui bărbat însemnat, care neposedând alte averi decât strălucirea unui nume prea celebru să între în legătură cu un membru al casei sale domnitoare și principele Enric bucuros s'a supus acelei dorințe a luminatului său unchiu.

Da, destinul său era ca totuși odată să se căsătorească și cu atât mai ușor avea să supoarte căsătoria cu cât ținea ca un lucru de sine înțeles, că această căsătorie n'avea să exercite nici cea mai mică influență conturbătoare asupra vieții sale desfrânate de până aci. Nici nu-i dete nimenui prin gând să pășească față de el cu o astfel de pretențiune.

drăsnețul ei vecin. Adese-ori sunetul vocii lui Francisc îi suna la urechile ei.

Reamintirea declarațiilor și a sărutărilor lui Michaëlis provoacă o ciudată disordine în inima acestei creaturi pline de sevă, ai cărei sensibilitate a fost escitată în mod tare și care după câteva luni de văduvie se vedea scoasă din regimul ei de abstenență prin îndrăgirile neobișnuite, dar' fără îndoială turburătoare. Când cineva se lasă legănat de astfel de reminiscențe este totdeauna espus primejdiei. Acesta este cursul natural al ispitelor: la început un simplu gând, fraged și mic ca sămânța aripată a scailui; sămânța însă incolțește, gândul embrionist se desvoldă în riscate imaginațiuni; atunci se ivesc visările în cari inima se desfătă, apoi impulsurile pasionate și în sfârșit căderea finală.

Sărutul depus de Francisc pe brațele goale ale Ioanei a produs o disordine în organismul ei simțitor. Deși fapta lui Francisc nu era ceva lucru mare, totuși dase naștere la poftele carnale cari stau ascunse în adâncul inimei celei mai nevinovate, întocmai ca

Tinera femeie însă nu împărtășia nicidecum vederile ce dominau în cercurile ei, ceea-ce ușuraticul bărbat dorea în curând să afle. Princesa Charlotte Margareta cu toată sfiala sa călugărească, cu toată simplitatea sa nepotrivită obiceiurilor poziției sale și timpului său și pe lângă toată ființa sa nepretențioasă și liniștită se avântă la blânde muștrări, cari aveau să înduplice pe veselul bărbat a-și îndrepta modul de viață Principele o asculta cu paciință preventivoare, apoi îi netezia, domolindu-o, mica mână delicată, aproape precum împaci un copil, care arată un capriț bizar.

„Scumpa mea Charlotte” zise el „văd că atârni încă tare de vederile copilărești, cari de altmintrelea sunt prea firești la o damă tină care numai de o jumătate de an a părăsit claustrul, în care fusese crescută. Zici că te neglig. Poți să te plângi de cea mai mică lipsă de considerațiune din partea mea? N'ai totul ce-ți dorește inima?”

Charlotte clătina serios din cap, buzele sale dulci și moi i-se agitară când replica: „Ce dorește inima mea? Socotești prin aceasta luxul ce mi-l oferi rangul și averia d-tale? Acela mă spărie numai. Nu, ce doresc eu atât de mult, este fericirea pacinică a căsătoriei, devotamentul fidel al inimelor, care singur ar trebui să fie scopul unei astfel de legături pentru întreaga viață”.

— Ah! în capul d-tale sunt încă visătoarele închipuiri, pe cari le scoți din legătura sentimentelor nostri poezi. Acele sunt esaltări de copile care nu se potrivesc cu viața, cu cercul nostru mai puțin. Iubirea și devotamentul inimelor! Crede-mi acele sunt lucruri cari cel mult se țin de viața conjugală a cetățenilor și a țeranilor; în sferele noastre ne-am face cu aceste numai de rîs. La

și paserile ațipite sub frunzișul unui arbor. Dacă din aceste se trezește una singură, întregul stol bate din aripi și zboară.

În butul muștrărilor și scrupulilor sei d-na de Mauves nu mai putu suporta izolarea. Încă nu trecuse o săptămână întreagă și Ioana dete ascultare rugămintelor d-nei Valperga și primi o nouă invitație la prânz.

Când, în ziua indicată, se duse la vecina sa, află la vilă o societate cu mult mai numeroasă decum ar fi crezut. D-na Valperga își zise, că dacă Ioana a primit odată fără dificultate societatea prințului Fiume și alui Michaëlis, acum putea să lărgească cercul invitaților sei. Întrând în salon Ioana constată prezența a vre-o douăzeci persoane, între cari mai multe dame în toaletă de soare. Se simți neplăcut atinsă și-și arătă indispoziția retrăgându-se într'un colț. Francisc sosi târziu, în momentul când erau să intre în sala de mâncare; abia avu timp să salute pe d-na de Mauves, și spre marea lui supărare, i-se dete loc departe de ea. Ioana își avu de vecini pe un elergiman, care nu știa nici o vorbă

André Theuriel

noi este obiceiul a-și acorda reciproc cea mai mare libertate. Caută împrejur, dacă pe orisonul d-tale vei putea să afli o singură păreche, în care astfel de sentimentalități s'ar putea admite“.

— „Atunci invidiez pe zilera cea mai sermană pentru poziția ei de femeie și mai bucuros aș fi voit să-mi văd întreaga viață petrecută între zidurile mănăstirii, decât în această lume a aparenței și a recei pompe, care ne lasă nemulțumită și goală cea mai bună parte a inimei noastre“.

„Cât de copilărești — să fie cu iertare — sunt încă vederile d-tale. D-ta, încă nu cunoști de loc viața ca s'o poți judeca! Încearcă mai întâiu! Chiar cu stăruință trebuie să te rog să încetezi cu viața d-tale retrasă de până acum și să corăspunzi mai mult rece-rițelor sociale, cari cu drept se cer dela femeia mea. Regele chiar ieri 'și-a exprimat espressa dorință de a te vedea acum mai des la curte. Și maiestatea sa este atât de grațios față de noi“.

— „Îi și sunt mulțumitoare pentru aceasta, căci a tractat ca un tată cu mine, răspunsu princesei călduros“.

Ducele Sully 'mi-a descoperit, că eu am fost scoasă din mănăstire la espressa dorință a regelui și adusă în casa marchisei de Villeroy, unde m'a recomandat d-tale“.

„Vezi! Poți d-ta să lucrezi acum contra dorinței fostului meu unchiu și să te ascunzi pentru totdeauna în apartamentele d-tale? Nu, ar fi un păcat contra farmecului și tinereții d-tale. Sunt convins că d-ta poți rivaliza cu cele mai sărbătorite frumoase ale noastre, dacă voești să te pricepi la aceasta, să desbraci aceste haine simple, cari prin croitura lor seamănă mai mult cu pocitele haine de călugărițe decât cu acele ale unei princesese“.

Impodobește-te, nu te scumpi în asta a-ți purta buclele cu ceva mai multă artă spre vedere și arată-te fermecător, și pe mine mă vei face de un soț invidiat din toate părțile. Un suris amar apărură acum pe fața tinerei femei.

„Ca soția d-tale ași avea așadar' de temă principală ca să câștig admirațiunea unei societăți galante?“

„Afli d-ta acest lucru egoistic? Da, este intima mea dorință să-ți procur animație și plăcere“.

Însași vei afla plăcere în veselia vieții dela curte; și voi fi mândru mărturisindu-mi

atunci, că te simțеști în sfârșit mulțumită în poziția d-tale“.

„D-ta ești într'adevăr prea îngrijitor!“ „O înțelegi asta? Și voești să-mi promiți că-mi vei împlini dorința?“

Prințesa a devenit deodată foarte meditativă. „Dacă dar' într'alt chip nici decum nu se poate“ — îi replică prințesa după o pauză.

Principele Enric se ridică cu o mișcare agilă și-i sărută mâna. Ești un înger Charlotte! Adorațiunea mea pentru d-ta este nemărginită, zise Enric cu un ton ușor deobligător, care lăsa să se observe cât de obicinuit era deja de ani cu astfel de asigurări.

„Să fii mulțumit cu mine principe!“

În cuvintele Charlottei era un fel de accentuare care un observator ager ar fi trebuit să afle, dar' principele nu observă nimic. El privea în femeia sa considerată în internul ei de o creatură prea neînsemnată decât să-și peardă cu ea timpul prețios, care era consacrat „numai datorințelor sale sociale“. Și pe lângă aceasta principele nu era ceva om rău și nici decum stricat și numai un copil ușor de minte al timpului seu ușuratec și un docil elev al acelei clase de oameni fără inimă, cari purtau tonul în ea. Era încă prea necopt, prea plin de plăceri tinerești și de sumeție decât să nu afle totul din jurul seu prea bun și să simtă lipsa vre-unei schimbări.

Prințesa Charlotte își ține promisiunea în modul cel mai strălucit. Când se ivi la proxima petrecere dela curte, provoacă admirațiune generală.

Mai mult rămase însă uimit bărbatul seu. Aceea figură impunătoare, care prin fiecare mișcare a ei arată totodată și un farmec răpitor, acei ochi pasionați, acele buze dulci înlănțuitoare cu surisul lor de spirit erau toate într'adevăr, ale acestei liniștite, modeste ființe ale acestei timide, sentimentale „călugărițe“, a cărei timiditate îi storsese principelui numai o bunăvoință compătimitoare? Și cât de superb, cât de destoinic știe să-și poarte diamantele sale, prețioasa sa haină cu trenă.

Societatea întreagă se îmbulzea în jurul princesesei ca să-i guste strălucirea frumseții și a spiritului și ca să o flateze. Principele putea, într'adevăr, să fie mulțumit cu primul debut al soției sale la curte. Era, în faptă, mândru de aceasta, dar' în taină nu se putea scăpa de un sentiment ciudat, care îi șoptea că Charlotte, prin purtarea ei de până acum numai 'l-a luat peste picior. Căci nu putea

să creadă și chiar nu voia, că o femeie peste noapte să se poată astfel schimba; el trăise prea mult într'o lume a intrigei și a minciunei decât să se poată desbăra de uricioasa neîncredere.

În decursul serei regele invită pe frumoasa nepoată să stee lângă el, și se adânci cu ea într'o conversațiune foarte vie, care părea a-l ferma de tot. Însași regina, superba Maria de Medici, lasă să se observe, că Charlotte îi storcea oare-care admirațiune împreună cu invidie.

Principele părură deodată față de nevastă-sa foarte neghiob.

II.

La vre-o opt zile principele Enric intră deodată în apartamentul soției sale. El o află încă în strălucitoarea haină de sărbătoare, ce o purtase la petrecerea dela curte, de unde tocmăi să întorsese acasă. Charlotte se spăriă la privirea feței lui palide contrasă din cauza unei agitațiuni înăbușite cu greutate.

„Vii tocmai dela curte, principe?“ îl agrăi ea. „Mi-se spuse, că te-ai fi retras la o conversațiune cu dl dela Force; de aceea lăsa să fiu adusă în litiera mea acasă, ca să-ți pot lăsa trăsura la dispozițiune“.

„Nu te scuza, Doamnă!“ îi replică Enric cu un suris mănios.

„Asta-i tocmai așa, ca-și-cum ai căuta după un pretext“.

„Un pretext — pentru-ce?“ întrebă prințesa.

„Ah! nu mă irita cu arta d-tale de teatralist!“ esclamă el în mănăie izbucnitoare. „D-ta știi prea bine ce mă aduce la d-ta. Da, d-ta încă trebuie să știi, de mult ceea-ce știe deja toată lumea. Numai eu proustul de nebun pipăiam până acum în întunec! A, e rușinos, mărșav!“

„Nu vrei să-mi esplici ce te aduce într'o iritațiune atât de nedeamnă? 'Ți-a adus dl dela Force vre-o veste neplăcută? Și maiestatea îmi spuse totuși că să te prepare pentru o misiune onorifică. Regele vrea să te denu-mească de mareșal“.

„Și pe mine să mă trimită la armată, da!“ scârșni principele. „Vrea să mă momească prin titluri și ademeneală, o misiune onorifică, da, una prea onorifică! Ha, ha, ha! Dar' într'adevăr mă ții pe mine atât de prost ca să primesc această misiune?“

„Însă Dumnezeu meu, doară nu vei fi refuzat și ofensat pe regele?“

frânzuște și pe un consul, vorbăreț care o întrețină în mod plictisitor cu brilantele sale relațiuni ce le avusese în colonia străină. Această împrejurare îi mărea nemulțumirea și o făcea să se gândească cât de rău a lucrat când a primit invitarea d-nei Valperga. Numai cu o ureche asculta conversațiunea vecinului seu și răspundea ca de silă. Ochii sei rătăcind în mod distrat în jurul mesei, întâlneau une-ori privirile lui Michaëlis, cari cu o expresiune ironică de compătimitoare, erau fixate asupra ei.

Îndată-ce se ridicară dela masă Ioana se decise să fugă. În vreme-ce d-na Valperga ocupată cu servirea cafelei, era în fundul salo-nului, Ioana scăpând de angleza, se duse în antișambă, își luă mantaua și pe nesimțite se scoborî în grădină. Era deja aproape de alea de citrioni, când auzi niște pași înapoia ei și numai la auzul ritmic al pașilor ușori și bărbătești, inima începă a-i bate. Ioana veni la ideea că Francisc o urmărea. Aceasta presupunere îi cauza de o parte o confusă temere, ear' de alta îi flata în mod tainic cochetăria femeiască.

Ori emoțiunea, ori frica de a fi înșelată, Ioana nu cuteza să-și întoarcă capul, dar' involuntar își scurtă pasul. În curând o voce cu note zeffemiste și totodată dulci răsuna alături ei:

„Doamnă, zicea Francisc Michaëlis, eu am dat cu socoteala că plictiseala te-a împins la o rezoluțiune desperată... Eartă-mă pentru cutezanța ce 'mi-am luat și permite-mi să te reconduc“.

— Mulțumesc, domnule, replică ea după o mare efortare de a-și recăștiga respirațiunea; e lună și pot să mă întorc singură... Întoarce-te la d-na Valperga unde absența d-tale ar putea fi observată și unde damele te așteaptă“.

În înțonațiunea acestor cuvinte ale Ioanei era o ușoară nuansă de necaz, care nu scăpă de loc din atențiunea lui Michaëlis și care fără îndoială îl încurajă, căci Francisc luă brațul Ioanei și-l puse pe al seu.

„Eu să mă întorc în salon unde am venit numai ca să te văd pe d-ta; zise Francisc protestând... 'mi-a fost deja destul că în

decursul plictisitorului prânz am fost pus la masă departe de domnia ta... Fiindcă ora norocoasă 'mi-a permis să te ajung rămân cu d-ta...“

— Ei bine! recondu-mă grabnic acasă și promite-mi că te vei reîntoarce apoi la vila Valperga.

— Pentru-ce așa iute? Pentru-ce atâta grabă ca să te închizi în casă pe o noapte atât de admirabilă?...

Acasă nu te așteaptă așa de vreme și într'adevăr, ar fi pagubă să se închiză omul în casă pe o lună atât de frumoasă. Numai aici se poate omul bucura de o astfel de noapte. Să ne acordăm cel puțin plăcerea de a-i gusta împreună dulceața“.

Poate-că Ioana încă se gândea ca și el? De altfel, după neplăcerea și iritațiunea su-părătorului prânz în Ioana se opera o slăbire ce o predispucea spre indulgență. Ea nu mai formulă nici o obiecțiune și înaintă în tăcere pe alea de citrioni rezimându-se de brațul lui Francisc, care-l ținea strâns. Ajunseră astfel la grădina micii vile și printre olivi vâzură arzând

„Astăzi n'avui ocasiune pentru aceasta, dar' mâne în audiență, la care sînt chemat, fără încungiur voi aduce la cunoștința Măjestații Sale ceea-ce gîndesc despre această istorie rușinoasă, făurită în secret. Dacă prin aceasta voi ofensa pe regele — de, e vina mea? Și care mai întăiu și mai greu fu ofensat, acela sînt eu!” „Cum, prin regele?”

„Și prin d-ta! Vrei cumva să negi, că acest ipocrit încoronat cu tot capul seu încărunțit nu roși a se apropia de d-ta cu galanterii trecînd peste ori-ce margini, ceea-ce puteam eu să sufer?”

„Mă surprinzi, înt'radevăr. Nu de mult mă asigurai însă, că intima d-tale dorință ar fi de a mă vedea jucînd la curte rola ce mi-se cuvine de damă mare și acum cu violență grosolană îmi faci reproșe fiindcă 'ți-am urmat sfatul să mă arunc în vârtejul plăcerilor celor mai sgomotoase și mai strălucitoare, pentru cari mă credeai anume destinată? D-ta te țineai a fi atât de mîndru vîzîndu-mă împărtășită de strălucirea favorului dela curte!”

(Va urma).

Între vînători.

— Ei bine, seumpul meu, am pușcat alaltăieri un epure la 12 noaptea. Era o lună ca ziua.

— Ce tot spui la povești. Toți negustorii de vînături au prăvăliile închise la ora asta.

Inimi delicate.

După Ch. Legrand, localisată de sm.

— În adevăr? Nu ești supărat pe mine?

— Da de unde, tată!

Și de fapt privirea tînerului proprietar, calda lui strîngere de mîna puteau să liniștească pe deplin pe bărbatul, care a pus întrebările de mai sus, că unicul seu fiu nu e contrar căsătoriei a doua a tatălui seu. Eată! îndată-ce acesta 'l-a avisat, a plecat cu primul tren, ca să-și facă omagiile viitoarei sale mame vitrege.

— Dar' totuși te-a surprins — zise bătrînul — nu e așa?... considerînd mai cu seamă etatea mea...

Tînerul nu se putu răbda să nu rîdă. Dinții lui albi apărură mai strălucitori în contrast cu fața sa arsă de soare.

luminile în casă. Dar' în loc să se îndrepte spre acest punct luminos, musicantul apucă pe o potecă ce ducea în sus spre o terasă care domina marea și Ioana îl urmă fără să zică ceva.

Pe aceasta terasă era edificată o loje destul de spațioasă mobilată cu fotele de trestie și cu un lung scaun japonez. Din acest loc puteai cuprinde cu privirea golful dela Beaulieu ce se întindea dela Saint-Hospice până la Mica-Africă. În aceasta noapte transparentă, peisajul avea un voluptuos aer feerie. Marea era foarte liniștită; abia se auzia sgomotul melodioasei ei respirațiuni ritmice. Din adîncimea, unde dormea nevăzut satul Saint-Jean, eșiau niște sgomote confuze și se auzia ciocnitul ușor al barcelor înșirate de-alungul vadului. Mai în jos se întindea peninsula luminată deplin; se putea distinge reliefurile stîncilor, coperișele vilelor și grupele de brazi. Din laturea dinspre Beaulieu, umbra purtată de munți îneca satul într-o obscuritate de un albastru închis, de pe care se desfăceau fațadele iluminate ale vilei Reserve și stelele roșii

— Ori vrei să-ți fac compliment, tată? Doar nu ești decît de 40 de ani.

— Mai adaogă încă cinci.

— Nu! Numai patru! D-ta nu erai trecut de 22 ani, cînd m'am născut eu și eu nu sînt de 23... așadar... dar' ce hotărește etatea! Pe fruntea d-tale nu se vede nici o creață, nici un fir de păr alb nu ai în cap, ești svelt ca un tîner... Nu te examinezi în oglindă?

— Ba da, durere!

— Oglinda d-tale nu arată bine. Eu mă rămăsesse, că nime n'ar crede, că îmi ești părinte, ci frate mai mare, cu atât mai mult, că între noi este un fel de legătură, ca între doi buni prietini, după-ce sormană mea mamă...

— Doar nu-ți vine a crede, că am încetat a-î adora memoria?

— Tată! După o vîduvie de 20 de ani, singur, părăsit de rîul tîu fiu, care știi că are pasiune bolnăvicioasă pentru natură, pentru economie și nu se poate despărți de brazi și de stejari, de freametul de codru, de pădurea încântătoare, erezită dela muma-sa, zic, după o astfel de vîduvie, oare nu ai drept să te cugeți puțin și la d-ta! Cine 'ți-ar putea lua în nume de rîu, dacă vrei să întemeiezi familie? Cine are dreptul acesta?

— Tu ai singur acest drept. Tu te poți întrista sau năcăji pentru hotărîrea mea. De altcum tu știi...

— Știu, tată. Dar' pentru-ce aceasta frămîntare? Ar fi oare lucru cuviincios să părăsești în ajunul căsătoriei pe aceea, care te iubește atât de mult?

— Care mă iubește atât de mult?

— Fără îndoială. Inimile delicate sînt întotdeauna îngrijite, că nu pot deștepta o contra-iubire la o altă persoană. Fii liniștit, tată dragă. D-ta ai făcut-o fericită pe mama, 'mi-ai procurat mie fericire; d-ta de sigur vei fericii și pe fata aceea tîneră, pe care deși nu o cunosc încă, o iubesc foarte mult, din cauză, că are o inimă atât de nobilă de a putut pricepe bătăile inimei d-tale.

— Toate aceste le zici, numai ca să mă liniștești, nu-î așa?

— Ei, ei, știi că ești curios! De cînd părăsindu-te pe d-ta, m'am dat cu totul economiei și pădurăritului, adese-ori am rugat pe Dumnezeu să te recompenseze pentru ceice 'i-ai pierdut, să te facă fericit. Am făcut-o aceasta și din interes propriu, mi-ar plăcea să am frați — la ceea-ce contez cu siguri-

ale unor ferestri scînteind în negrul frunzișului. Dela Mica-Africă, până la portul Saint-Jean, luna arunca asupra mării un brîu de lumină, care se mișca ca o lungă fâșie cu ochi aurii. Mirosuri de flori albe inbalzau aerul; o adiere de primăvară, o boare recori-toare venia din grădini și dela mare.

„Așa că e admirabil?” zise Michaëlis rîzîndu-se lângă Ioana de parapetul terasei... Acest ținut pare-că anume e creat pentru amor!... Ce deliciu să stăm aici singuri, neconturbați de nimeni și să ne încălzim de misterioasa poezie a acestui ținut! Pare-că ear' mă afund într-o baie a tinereței!”

(Va urma).

Între 2 mincinoși.

— Alaltăieri la Cluj, a fost un vînt care a dărîmat o casă cu 2 caturi.

— Asta nu-î nimic pe lângă ce mi-s'a întîmplat mie anul trecut. Vîntul era așa de puternic încât 'mi-a ridicat o pată de grăsime de pe haină.

tate — căroră le-aș fi un frate sincer, bun. Tată dragă, nu-î mi strica bucuria!

Bătrînul strînse în tăcere mîna fiului seu. Cînd sîntem pîtrunși de ceva, nu putem exprima în cuvinte nuanța și profunditatea sentimentelor, ce ne copleșesc.

Ambii eșiră și urcîndu-se în trăsura, care-î aștepta la trepte, în câteva minute sosiră la vila avocatului Mitea, unde judele de curie Cerbeanu avea să presinte pe Ionel, fiul seu, miresei sale, Coraliei, fetei de 18 ani a vestitului avocat Mitea.

*

Cei doi bărbați întrară în un salon elegant, cu bogate decorații de flori și draperii, unde în societatea mai multor rudeni și amici îi aștepta deja d-na Mitea, o femeie brunetă, elegantă, de etate mijlocie.

Ionel Cerbeanu cu obrazii sei sănătoși, arși de soare, cu sinceritatea privirilor și cu pășirea sa naturală produse o impresie bună. Cu toate aceste toți trebuiră să recunoască în taină, că fiul nu întunecă pe părintele seu, care stăpînit de fericire, apărea azi mai tîner ca de obicei.

După salutările și recomandările obișnuite, d-na Mitea deschise ușa salonului al doilea, de alătura și strigă:

— Coralie!

În momentul următor apărură un noraș de mouselin, alb, drăguț, din care noureș se desvăleau niște umeri rotunjiți și un cap încântător. Față de coloarea floarei de persec, ochi negri rîzători, păr brun-auriu — așa era Coralie.

Zărînd pe Cerbeanu, mirele ei, își întinse cu vioiciune ambele mîni spre dînsul.

— Tocmai admiram frumosul cadou ce 'mi-ai trimis, d-ta mă faci să mă prea încred...

Deodată însă tăcu, căci observă pe Ionel lîngă tatăl seu. Puțin confusă întrebă glumind:

— Fiul d-tale? Micul copilăș?

— Da, mamă — răspunse Ionel asemenea în ton glumeț.

Tinerii își dădură mîna, ca doi prieteni vechi, dar' în societate se născu pe un moment o tăcere penibilă. Așa se întîmplă aceasta, de câte-ori sîntem preocupați de un cuget, pe care de abia cutezăm să ni-l mărturisim. Căci în adevăr toți cari au fost martori la scena aceasta, împreună cu d-na Cerbeanu, le trecu prin cap ideea, că dacă Coralie și Ionel se întîlneau mai înainte, se îndrăgosteau unul în altul. Dar' la aceasta nu s'a gîndit nici Ionel, nici Coralie. Ionel constată că mireasa tatălui-seu e frumoasă, amabilă și era vesel de fericirea ce-î așteaptă. Coralie earăși se mira mult. Ea își închipuise, că Ionel e cu mult mai tîner, băiat așa zicînd, pe cînd în adevăr el era bărbat, aproape ca tatăl-sen.

Dispoziția neplăcută dispărură în curînd. Oaspeții s'au așezat la masă și glumele plăcute ale tînerului Cerbeanu provocară o veselie generală, așa, că pe cînd societatea se împrăștiă, nimenea nu mai cugeta la ideea, ivită și dispărută ca un fulger.

După fidanțare Ionel voia să se rîntoarcă la moșia sa, ca — după-cum zicea el — să nu conturbe pe tatăl-seu a gusta liniștit dulceața celor mai frumoase zile. Cele mai frumoase zile? Ce numire incorectă! Oare nu tocmai în timpul acesta are părechea fidanțată mii de gînduri și mici năcazuri cu comande, cu cumpărări, cu aranjarea mobilelor și alte asemenea lucruri? Și dacă rămîn ei singuri oare nu-î preocupă rolul, ce au să-î joace în viitor unul față de celalalt?

Dar' bătrînul Cerbeanu nu se învîl să plece fiul seu, căci prezența lui îi marea încă fericirea.

Astfel Ionel rămase și rămase bucuros, de oare-ce se simțea bine în societatea viitoare sale mame.

El juca rolul unui băiat petulant, silind astfel pe Coralia să-l dojenească, când apoi toți trei rideau veseli. Ce bună alegere a făcut tatăl-sau! Numai aceea nu putea pricepe, că de câte-ori vorbea cu tatăl-sau despre Coralia, devenea preocupat.

Coralia asemenea era fericită. Ce viață frumoasă va avea în societatea acestor doi bărbați. Ea își petrecea mult mai nejenată cu acela, pe care îl numea fiul sau, decât cu viitorul său soț, dar' era prevenitoare și amabilă față de amândoi deopotrivă. Așa trecu repede în o dulce fericire mai multe zile și săptămâni de-arindul. Când era une-ori singură o cuprindea melancolia, fantasia 'i-se aprindea, dar' aceasta se întempla cu toate fetele, când sunt mirese. Nu e așa?

Cu vre-o săptămână înainte de cununia lui Cerbeanu, Ionel se plimba pe promenadă cu un prieten al său, care de câteva zile îi stetea pe cap să-l însoțească la o vânătoare în munții Făgărașului.

Era de dimineață, așa că Ionel nu putea să facă vizită Coraliei. Întrară deci ambii la un giuvaergiu, unde Ionel alese un juvaer prețios pentru mămă-sa vitregă, drept cadou de nuntă. Plătind juvaerul își luă adio dela amicul său și plecă către casa avocatului Mitea să se delecteze cât mai curând de bucuria fetei cu părul-auriu.

Când Ionel intră în salon, Coralia stătea răzimată cu coatele pe o mescioară — cetea sau fantasa, cine știe? La auzul pașilor își ridică ochii și de surprindere sau de spaimă se cutremură, dar' voi să-și tăinuiească emoția întrebând despre acela, la care în aceste momente nu s'a gândit de loc.

— Unde e tatăl d-tale?

— Am cugetat, că-l afflu aci — răspunse Ionel și se gena oare-cum de sine însuși pentru minciuna, ce-'i eși pe gură.

— Credeam, că sunteți nedespărțiți.

— Dar' am avut o afacere, care numai singur o puteam isprăvi.

Cuvintele în sine sunt indiferente. Ele devin ponderoase sau de valoare deosebită numai prin interpretarea, ce le-o dăm și care earăși este mult puțin influențată de starea noastră sufletească.

Coralia ascultă cu o neliniște fricoasă cuvintele lui Ionel, dar' n'ar fi fost în stare să spună cauza acestei stări sufletești. Sentimentul de neliniște îl copleși și pe Ionel; el puse juvaerul pe masă și grăi încetinel:

— Cred, că am drept... acest modest cadou...

Feeria diamantelor au electrisat pe un moment sufletul Coraliei, dar' deodată isbucni în un plâns dureros.

— Ce ai pentru D-zeu! Te-am vătămât cu ceva!

Nu, el nu a vătămât-o, dar' sërmana copilă era totuși mistuită de o durere amară, neputându-și opri lacrimile, cari curgeau șiroaie.

Ionel se apropiă de ea emoționat, dar' Coralia se feri din cale-'i. Atunci privirile li-se întâlniră și aceste le-au spus totul, le-au desălinuit, ceea-ce în inimile lor de mult nu mai era secret: că prietinia lor e deja mai mult decât — prietenie.

Între aceste intră în salon Cerbeanu, care — precum se vede — numai atâta a observat din cele petrecute, că atenția fiului său a pătuns pe Coralia până la lacrimi. Dar' când a doua zi Ionel îi declară pe ne-

asteptate, că voiește să însoțească pe amicul său la Făgăraș, la vânătoare și dela acest propus nu voi să se abată cu nici un preț, — Cerbeanu se cutremură, deveni palid și nu mai stăruie pe lângă Ionel să rămână. Tatăl și fiul se despărțiră sec, rece.

*

La o săptămână Ionel se întoarse, dar' distracțiile vânătoarei nu-'i alungaseră tristețea. Tatăl său îl primi foarte afabil și-'i comunică vesel hotărîrea sa, ca în preseara cununii sale să ceneze ambii acasă, numai singuri.

La cină Ionel povesti tatălui său pățanii dela vânătoare și nici el, nici bătrânul nu amintiră nimic despre Coralia. Numai după cină, când se retraseră în odaia de lucru a lui Cerbeanu, fură cuprinși ambii de un fel de îngrijorare tăcută. Ionel credea, că tatăl-sau e indispus, din cauză că nu se află lângă mireasa lui, ear' de altă parte el se simțea cuprins de gelosie. Pe la zece ore pretextând, că-l doare capul, merse să se culce.

— Noapte bună, dragă Ionel — îi zise tatăl său în ton dulce părintesc — și...

— Poțtești ceva tată?

— Nu, voiam numai să-ți zic, ceea-ce îți ziceam odinioară când erai băiat mic: — visuri dulci și somn ușor!

Ionel intră turburat în odaia sa de dormit. Dacă tatăl-sau ar presupune ceva! De ce a și venit el dela moșie, să-'i turbure liniștea! De ce nu s'a gândit la împrajurarea, că mireasa tatălui său — o fată tină — îl poate prinde drag! Aceasta nu se întempla, dacă-'i făcea cunoștința, ea nevastă! Sau mai știi!

Cu toată oboseala Ionel adormi târziu și avu visuri chinuitoare. Îl muștra conștiința. Să sculă de dimineață și ca să-'i mai ușureze sufletul, să grăbi în odaia părintelui său, să-'i ureze „bună dimineață“ și să-'l îmbrățoseze.

Sosind la ușa odăii spre marea lui uimire o află deschisă și patul neatins, ear' pe o mescioară erau două scrisori. Pe plic era scrisoarea tatălui-sau. Una era adresată lui, cealaltă doamnei Mitea. Ionel rupse cu mâna tremurătoare plicul și ceti:

Iartă, iubite, flule, că pretind dela tine un lucru, care poate îți va micșora stima față de tatăl-tău, dar' am motive a te ruga să duci tu în persoană scrisoarea a doua adresată d-nei Mitea. În ea o rog, să mă absolve de cuvântul dat fetei sale. Pentru ce o fac aceasta? te vei întreba. Din o mulțime de cauze. Deja înainte de venirea ta, când mă deciseseam cu toată serioșitatea la acest pas, în momentele mele fericite eram tulburat de neliniște, de nesiguranță. Îți vei aduce aminte de cele-ce ți-le-am spus, când ai sosit. Știi, că am accentuat diferența între etatea mea și a Coraliei. Am crezut, că vei găci pentru-ce îți doream atât de mult societatea. Prezența ta a disolvat, a adus în ordine disonanța, ce exista între sufletul tină și vesel al Coraliei și între al meu, îmbătrânit și plin de tristeță. La o convingere deplină a acestui lucru am ajuns numai în zilele, când tu ai fost dus la vânătoare. De atunci am încunjurat pe Coralia, căci mă temeam de mine însumi. Etatea, Ionel — 'mi-am uitat să-'mi trag seamă cu etatea. Numai un bărbat tină poate să-'și ofere inima întreagă; inima celui care înclină spre bătrânețe e numai pe jumătate liberă, cealaltă jumătate e plină cu durerea vremilor trecute...

Ar fi o mare jertfă din partea ta, dacă ai lua de nevastă pe logodnica părsită și în modul acesta ai corege greșala tatălui-tău. Asta nu o poțtesc, dar' cer,

să-'mi fii un bun apărător. Tranșează afacerea, cum îți șoptește inima.

P. s. Locul, unde mă afflă, ți-'l voiu destăinui numai când ambii mă veți ierta.

*

Ionel nu mai voi să vadă pe Coralia. A împlinit dorința tătâne-sau, dând în persoană scrisoarea adresată d-nei Mitea, care după-cum a observat Ionel, nu s'a supărat așa de tare de cele comunicate în ea.

Ionel rămase foarte necăjit. Să știe, unde e ascuns tatăl-sau! Să poată vorbi cu el, 'l-ar convinge, că el, Ionel, nu iubește pe Coralia de loc. Dar' tatăl-sau a dispărut, Ionel nu-'i află urma nicăieri. Își făcea grave imputări. Cum a putut el să ruineze fericirea viitoare a aceuia, care toată viața a nisuit să-'l facă pe el fericit. Pe Coralia — căci în cele din urmă ea e de vină la toate — da, pe Coralia o va uita, trebuie să o uite!

Dar' n'a fost în stare.

Dacă rătăcea pe strade, se părea că îl atrage un magnet în strada Teilor, unde se afla vila lui Mitea. Ba mai târziu, deși spre rușinea sa, se primbla de câte două-trei ori pe zi pe dinaintea vilei. Conștiința 'și-o împăca cu aceea, că în curând se va rentoarce la moșie, și în singurătate, în freametul codrului își va ispăși greșelile.

Dar' înainte de plecare cu o zi lucrurile luară o întorsătură neașteptată. Pe neașteptate sosi o scrisoare dela tatăl său, în care bătrânul îl roagă să plece numai decât la Graz, la cutare adresă, având de isprăvit niște lucruri foarte urgente.

*

Cerbeanu se afla în adevăr în Graz, la un amic al său. Când Ionel sosi la adresa indicată, intră în un salon cam întunecat. Cineva ridică perdeaua. În acest moment el voi s'o ia la fugă, de oare-ce înaintea lui stătea — Coralia. Ea îi întinse vesel mâna. Ionel o sărută, dar' grăi cu voce tremurătoare:

— Nu, nu o pot primi, nu vreau ca tatăl meu să sufere pentru mine....

— Și dacă nu sufere? — întrebă o voce foarte bine cunoscută și iubită.

Tatăl și fiul se îmbrățosară cu căldură.

— Dta voiești, tată, d-ta?

— Eu voesc.

În momentul următor Coralia și Ionel s'au încins în o vie conversație, uitând de prezența aceuia, care 'i-a împreunat.

Cerbeanu își puse mâna pe inima sa rănită și surise, cu surisul dureros al abzicerii, care suris în contrarietate cu bucuriile lumești, își aruncă veninul la gura păharului, pe când dulceața 'i-se așază pe fund.

Din Sinaia.

— Vezi ilustrația. —

În fiecare an pe vremea aceasta Curtea regală română își schimbă reședința din București la Sinaia, unde petrece vara. Curtea în Sinaia e urmată de înalta societate a Bucureștilor, vilele frumoase de pe valea Prahovei să împopulează, stradele, aleele, localurile publice să umplu de public elegant, venit parte din țeară, parte din străinătate.

Da, Sinaia e vizitată vara de multă lume din toate părțile, căci poziția ei este un picior de raiu, frumoasă, cum rar o mai găsești altundeva, ear' în alianță cu natura omul încă s'a silit să împodobească cu iscusință acest loc admirabil.

Natura a încungiurat valea cu munți uriași și cu păduri de brădet, cu ape vițioare, cari se reped spre Prahova, dând locu-

lui o înfățișare sălbatic-poetică, ear' oamenii au completat aceasta icoană, ridicând în luminișul, ce se deschide între munți, vile în stil elegant și poetic, hoteluri, băi și alte așezăminte, cari fac mare plăcere ochiului în mijlocul sălbătăcimii naturii.

Dintre toate însă cel mai mareț și mai elegant e Castelul Peleş, al familiei regale, zidit în mijlocul brazilor, la poalele Bucecilor, despre care vom spune câteva cuvinte mai la vale.

Antăiu se vorbim ceva despre Sinaia.

Locul acesta de pe valea Prahovei era odinioară pustiu și foarte sălbatic. Numai fiarele sălbatice îl locuiau și mai era cercetat de păstori cu turme de oi.

În același fel se spune că s'a dat numirea muntelui Caraiman, — în amintirea timpurilor când Caraiman-Pașa, comandant al oștilor turcești, își instalase aci cuartirul general, poposind în drumul pe care îl făcea către Viena.

Însemnătate deosebită însă și-a câștigat Sinaia prin hotărîrea regelui Carol de a-și zidi aici un castel. Aceasta s'a întîmplat la 1871.

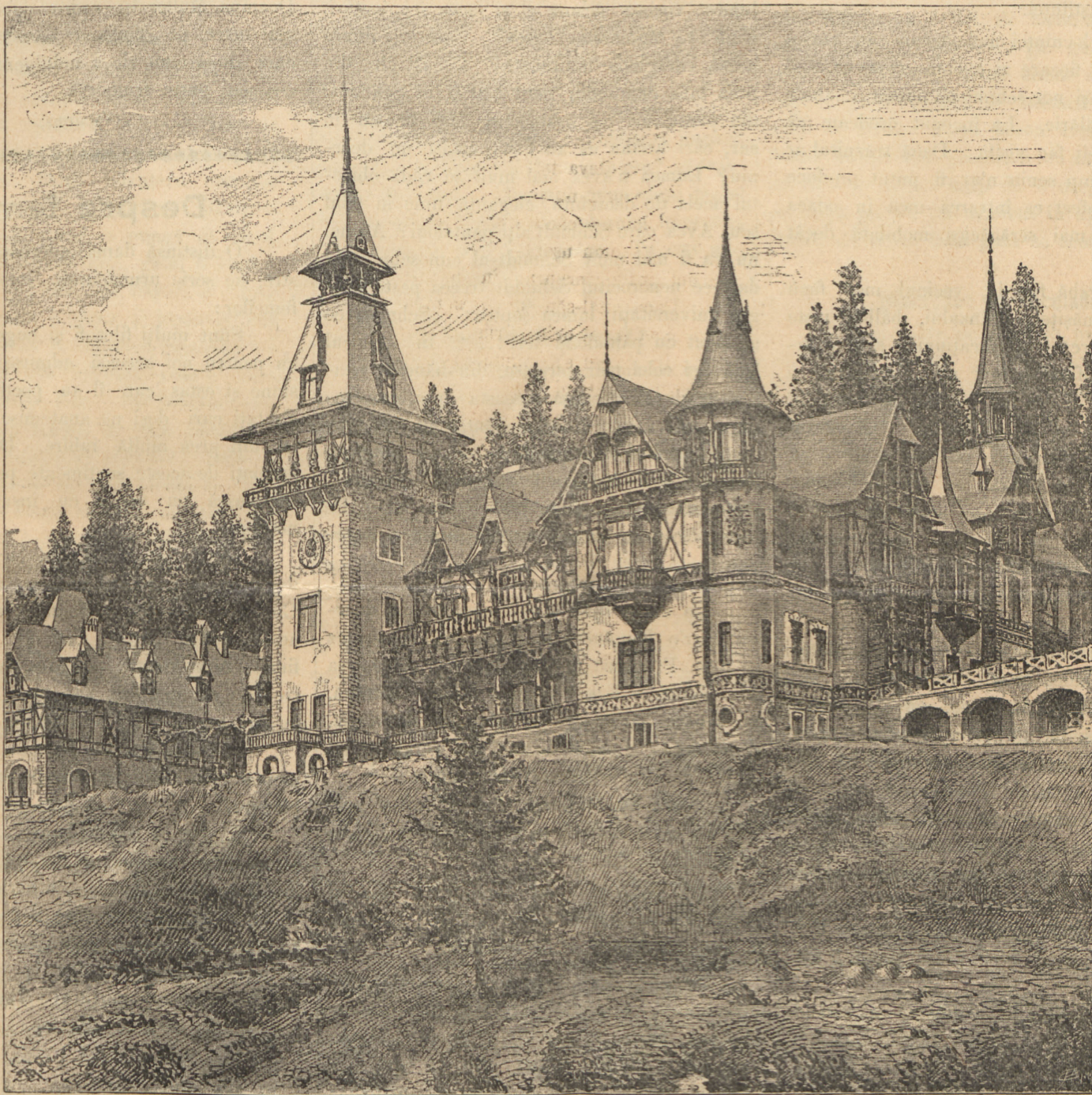
Regele a vizitat, curînd după venirea sa în România, ca prinț, valea Prahovei și mănăstirea Sinaia. Locul sălbatic și pitoresc i-a plăcut atît de mult, încât la 1871 s'a hotărît să petreacă vara aici, dimpreună cu regina. Frumseța locului i-a hotărît în sfîrșit de a-și zidi aici castelul, al cărui icoană o dăm azi.

Castelul se află la o parte din valea Prahovei, spre inima munților, încungiurat de brazi și răsfațat de sălbaticul rîuleț Peleş, dela care își are numele.

Închis în valea sălbatică a Peleşului, cu turnurile, turnulețele, balcoanele și cu toate formele sale drăgălașe, el se arată atît de impunător și în o așa potrivire cu împrejurimea încît nu știe omul de ce se mire mai mult, de frumoasa și sălbatica împrejurime ce-l încungioară, sau de măreția însași a castelului.

Aici, departe de sgomotul lumii, în sînul naturii, îi place regelui, reginei și întregii familii regale a petrece zilele de vară.

Regina poetă pierzîndu-se pe cărările și aleele, ce se află pe lângă palat sau stînd pe

Castelul Peleş din Sinaia.

Cei dintăiu cari s'au stabilit pe aici, au fost niște călugări, înainte de asta cu 3—4 veacuri. Ei au pus temelie mănăstirii și cătunului, din care se făcî Sinaia de azi. Mănăstirea purta numele de „Biserica Sf. Niculaie din muntele Molomățul“. Numele de Sinaia îl primi în veacul XVII. dela Mihail Cantacuzino, care fugi de urgia lui Duca-Vodă prin valea Prahovei, la Brașov. Drept mulțumită, că a scăpat de dușmani, el ridică apoi la poalele Bucecilor, mănăstirea de azi, la anul 1692 și-i dădu numele de Sinaia, după numele mănăstirii de pe muntele Sinaii, pe care Cantacuzino o vizitase mai nainte și care are mare asemănare cu regiunea de pe valea Prahovei.

Dar' zidirea a dat dela început de mari greutate și pedeci, puse parte de sălbătăcia locului, parte de întîmplările mari și hotărîtoare ale țării. Abia în 10 ani a putut fi sfîrșit castelul pe deplin. Zidirea s'a început la 1873 dar' în vremea războiului cu Turcia lucrările au stat locului și numai în timp de pace au fost continuate. Astfel castelul a fost început de prințul Carol, dar' a fost sfîrșit de Regele încoronat al României neatărnate, al cărei juvaer este. Aceasta ne-o spune poesia lui Alesandri, săpată pe o placă de bronz, când a fost gata castelul:

„Eu Carol și al meu popor
„Zidit-am într'un gînd și dor
„În timp de lupte — al meu regat
„În timp de pace al — meu palat“.

țermul Peleşului și ascultându-i șoaptele, de sigur că multe din frumoasele ei lucrări poetice-literare i-s'au zemislit în minte sub impresia frumseței, ce se află în jurul ei. Aici a scris regina-poetă „Carmen Sylva“ între altele și frumoasele „Poveștile Peleşului“.

Anul acesta s'a mai adaos o mică aripă la castel, locuința micului prinț Carol. Ea însă nu se poate vedea în ilustrație, fiind zidită în partea inversă dela fațada, ce ne-o înfățișează ilustrația.

Încheiem aceasta mică schiță cu ceea-ce a zis un poet de-al nostru: *Castelul Peleş e giuvaerul Sinaii, ear' Sinaia e perla României.*

sm.

Scrupuli.

— Humorescă. —

Urmam studiile de medicină la universitatea din Copenhaga. Locuiam în fundul unei curți într-o mansardă. Earna, odaia mea era ca un ghețar; ear' vara ea o bac. În fiecare noapte cloșanii țineau sfat în seocurile casei. Afară de aceste mici inconveniente locuința mea era cât se poate de confortabilă.

Mobilierul era acela ce se găsește în toate odăile de studenți mai puțin bogați: un scaun de trestie, o masă, o canapea aspră, care servia și de pat, un leghian, un cuptor, o ghitară atârnată de perete, una sau două oale cu flori, totul aranjat cu un gust artistic. O căpățină tăiată în mai multe locuri și oase îngălbenite păreau că de aceea sunt acolo ca să-ți reamintească stăpânului locuinței acest cult sever al științei.

În fața locuinței mele locuia un curios tinăr. Deși în fiecare zi aveam ocazie ca să-l întâlnesc, totuși noi schimbam numai o banală salutare de pălărie. La început credeam că sunt dator să-și fac visita. Dacă trăznitul ar fi căzut pe timp senin n'ar fi putut produce un astfel de efect ca intrarea mea în odaia lui cu mult mai sērăcacios mobilată decât a mea.

Cu o grabă febrilă, vecinul meu făcū să dispară rămășițele prânzului, bălbăi niște scuze, se încureă în explicațiunile sale și într'un scaun cufundos, lovī masa, resturnă o carafă cu apă și era cât pe aici să cază în toată lungimea sa pe padiment. Începurăm a vorbi despre relațiunile noastre. Fapt e că sermanul tinăr nu primia pe nimeni la sine. În toată seara la zece oare, atât earna cât și vara, lampa îi era stinsă și ușa încuiată. Menu-ul mâncărilor sale era puțin variat. În fiecare zi își cumpăra câte ceva rece dela un cârnățar.

Bizareria umblărilor sale și singurătatea în care se închidea avură rezultatul pe care și-l poate închipui ori-cine, că devenirăm foarte curioși și începurăm a-i studia cu toată minuțiositatea obiceiurile, moravurile și caracterul.

Ancheta noastră avū rezultate favorabile. Era un tinăr cu o conduită esemplară, veritabil model de ordine și de economie. Deși foarte silitor, la vârsta de douăzeci și nouă de ani n'avea decât gradul de licențiat. Era un om atât de fricos încât toată voința îi era paralisată.

Pururea șovăitor, neliniștit, regretând ori-ce pas ce-l făcea, tremurând în fața celor mai neînsemnate consecințe ale actelor sale, era atins de aceea infirmitate morală pe care medicii adese-ori au descris-o dacă au putut-o vindeca: boala scrupulului.

Tinărul meu se numia ca toată lumea Schmidt. Fața lui incoloră și fără barbă nu era nici atrăgătoare, nici respingătoare; privirea ochilor sei albastri era totodată și circospectă și visătoare. De talie mijlocie, slab, Schmidt purta un păr lung de culoare blondă-cenușie. Trăsurile îi erau potrivite. Vestimentele îi erau curate dar' și de tot disprețuitoare de schimbările modei. După acest portret veți afla ușor că acest tinăr cinstit nu părea de loc destinat a fi eroul unei aventuri. Și totuși a ajuns de povestea întregului cartier. O furtună de risete, de glume, de hazuri, se deslănțui în jurul acestui nume până mai ieri lipsit de ori-ce glorie.

Gândiți-vă numai! O uimitoare, hazlie, groaznică veste se lăți deodată, o veste adevărată care puse în mișcare și febre lumea din cartierul nostru. Demnul, neprihănitul,

virtuosul licențiat, a fost văzut, într'adevăr văzut, deci de dimineață în Lunia unor Rusalii mergând spre locuința sa într'un echipament, dar' ce echipament!

Licențiatul Schmidt, cunoscut din respectul seu față de buna cuviință, nu avea pantaloni!... Toată îmbrăcămintea îi consta dintr'un macat (acoperitoare) mare de pat cu flori în care era învăluit... Mai puțin ca ori-cine eu unul nu mă puteam îndoi despre adevărul întâmplărei. Din întâmplare, în acea dimineață reîntorcându-mă acasă după o noapte petrecută ca îngrijitor la spital, spre marea mea mirare recunoscu în ființa îmbrăcată caraghios, care trecea pe dinaintea mea pe nefericitul Schmidt. Palid, cu fața acoperită de sudori, atât de îngrozit, încât nu avui curagiul să-l agrăesc. Vestea aventurii sale fiind în câteva minute cunoscută, avū un succes nebunesc. Toată lumea vorbea despre el și făcea conjecturi. Cine era mascarada aceea? Cine era figura aceea caraghios îmbrăcată? Ce s'a ales din prea bine cunoscuții pantaloni ai lui Schmidt; din pantalonii cei întunecoși cari băteau în sur, cari arătau că au fost purtați un deceniu? Lumea n'avea mai mult să vadă obiectul acela de deosebită eleganță unic în felul seu. Avea oare Schmidt alți pantaloni? Atunci nu va fi mai mult Schmidt-ul cunoscut. Îndată-ce nenorocitul Schmidt trecea peste pragul universității lumea șoptea: „Schmidt ce ai făcut cu pantalonii tăi?!...“ În mijlocul lecțiunei celei mai serioase, din băncile noastre se punea deodată aceasta întrebare caraghioasă: „Cine a văzut pantalonii licențiatului?“ Schmidt se prefăcea că nu înțelege. Fapt e însă că suferea foarte mult. Paloarea, slăbiciunea se accentuau încă și mai tare. Pe scurt, aceasta istorie comică luase o întorsătură rea.

La câțva timp după aceasta, mă dusem într-o Duminecă la teară, ca să vizitez pe d-na P. amică a părinților mei și veduva unui colonel. Era o plăcută femeie bătrână, de humor mușcător și iubitoare de vorbă. După dejun, o cafea servită sub verandă, îmi spuse cu ochii scânteitori de maliție:

„Dacă ești înțelept și dacă 'mi-ai promite că vei fi discret, aș avea să-ți povestesc o istorie, ah, dar' ce istorie!...“

Am asigurat-o de cumințenia mea și i-am promis secretul cel mai absolut. Doamna P. ardea de dorul să fie indiscretă.

Începū: „Vezi bine acea casă mică albă împrejmuită cu o mică grădină, care este de ceealaltă parte a parcului. Acolo locuște respectabila familie Müller. Ști, că sunt oameni de treabă! Tatăl, profesor de matematică; mama în fiecare dimineață încă înaintea servitoarei e la lucru, cinci fete, toate mari, de măritiș. Că sunt frumoase domnișoarele? Ei asta n'o pot zice! Avute? — încă nu. Și în ziua de azi, eucerirea unui bărbat, e lucru greu pentru o fată, care nu e nici frumoasă nici avută.“

În primăvara trecută, vecinele mele primiră în fiecare Duminecă visita unui tinăr care le-a fost recomandat de un amic al familiei. Era pare-mi-se un student de universitate. Timid, bine crescut, cu păr lung de culoare gălbue închisă, asemenea multor oameni și care se numea, să-ți zicem Cristian, ca să nu compromitem pe nimeni.

Auzind aceste ultime cuvinte, pare că făcui o ușoară mișcare.

— Doar' îl cunoști, mă întrebă doamna P...

— Ei, scumpă doamnă, răspunsei, cum aș putea ghici pe cineva după un nume de fantasmă, care seamănă cu toată lumea și n'are

alte semne distinctive? Fii liniștită. Sunt impacient de a-ți auzi istoria care începe să mă intereseze de minune...

— Și ce va fi când vei auzi urmarea? Eram să-ți spun că licențiatul Cristian, și-am spus că Cristian era licențiat? făcea primele visite ca un tinăr timid.

Cu respect asculta savantele disertațiuni ale domnului casei. Cu fetele sale se juca la croquet după-care aplauda violentele diatribe ale mamei Müller ce le ținea în contra societății moderne. Profesorul vedea în el „un subiect remarcabil de o modestie farmecătoare“ cele cinci surori îl aflau „amabil și interesant“, mama îi lăuda dreapta judecată și adîncul seu simț moral. Toți îl încunjurau cu dragoste, îl sērăbătoreau. În inima părinților se născu speranța că simpaticul licențiat ar dori să se unească cu familia prin legături de căsătorie. Doamna Müller își vedea deja pe fata cea mai mare, pe „Mariana“ așezată; pe Mariana, care, după-cum zicea indulgenta mamă, era cea mai puțin frumoasă.

(Va urma).

Despre femei.

O distinsă damă, aderentă a foaiei noastre, ne scrie următoarele considerații asupra femeilor:

Sunt mulți filosofi și eugetători, cari nu au pentru noi aceeași admirație, aceeași pasiune și estas care îl au poezii, acești copii alintați cari deși ne anatemișează une-ori, o fac din prea multă iubire. Departe de a fi animați de aceste sentimente pentru noi, ei ne împoșcă cu venin, cu insulte, cu critici nedrepte...

După unii părinți ai bisericii, cari se depărtau în mod fundamental de doctrina lui Christos, care este o doctrină de iubire, după acești sfinți părinți cari ne considerau ca ființe create pentru perzarea omului și ne cōtropeau cu anateme, au venit filosofi cari se le țină isonul și se ne insulte.

Cu toate acestea femeia a fost răsbunată tocmă prin acele calități, pe cari filosofi i-le blamau.

Se știe că Shopenhauer, pesimistul filosof german, profesa un dispreț și o ură fără margini pentru femei... în scrierile sale. În viața de toate zilele însă Schopenhauer avea cu totul alte opinii asupra femeiei. Nu numai că nu le disprețuia, dar' le era mai sclav decât alți simpli muritori. Dar' așa sunt filosofi: una scriu și alta fac.

* * *

Am răsfoit albumul unei amice, și am găsit multe lucruri frumoase: versuri din poezii mari și răci în seninătatea geniului lor, din poezii duiosi, cari au cântat amorul și melancolia iubirilor moarte, am găsit desemnuri delicate, flori palide presate, panglici încărcate de inscripții și parfume suave.

Dar' în aceste buchete de roze am găsit și un spin colțos: un amic misantrop, după nume și rău crescut, scrisese următoarea eugetare de La Rochefoucauld:

„Sunt foarte puține femei oneste, care să nu se fi plictisit cu meseria lor“.

Onestitatea este o meserie așadar', ear' nu o calitate inerentă femeilor!

Onestitatea nu este o meserie pentru femeie, după-cum nici cinstea pentru bărbat. E o datorie pentru ambii, și nu una din acele datorii cari se îndeplinesc cu sila și cu durere, ci una din acele datorii fără care nu putem pricepe nici bărbatul nici femeia. E o datorie a-și iubi copii, și credem că puțini primesc

această datorie ca o povară și o îndeplinească cu silă. Deasemenea e o datorie pentru femeie a fi onestă și această datorie o îndeplinește fără să se plictisească, cu mulțumire, din toate puterile sufletului său. În ziua când o femeie încetează de a fi onestă, atunci ea cea dintâiu pierde respectul de sine, și se smete pedepsită prin remușcări, regrete și desconsiderarea în proprii ei ochi.

Acelora însă, cari insultă femeia nu le voi aminti frumosul proverb persan „pe o femeie nu trebuie să o atingi nici cu o floare“, ci frumosul vers al poetului Macedonski:

„Uită că muma 'ți-e femeia, și că 'n sînu-ți te-a purtat“.

Hort.

FELURIMI.

Căsătoriile în China

În China căsătoriile se fac prin mijlocirea agenților, fără ca mireasa să-și vadă mirele. Dacă este decisă căsătoria, miresei 'i-se dă timp de o săptămână pentru a se desvêța de casa părintească. După fidanțare urmează schimbarea reciprocă a cadourilor. Bărbatul trimite miresei sale șuncă, o pungă cu bani, două sticle de vin, două rațe, găini și lumini. Fata returnează o parte din daruri și reține numai banii, o rață, o găină și luminile, cari de obicei se aprind la nașterea primului copil. În ziua cununiei mireasa poartă haine roșii și vâl asemenea roșu. În fruntea conductului merge un bărbat în roșu, purtând o tavă roșie cu o ramură de portocal. Asta se face, ca tinera femeie să vadă viața în colori de rosa, vesele. După cununie se roagă, împreună cu bărbatul său, la mormintele strămoșilor, apoi în decurs de trei zile nu e permis nici să vorbească, nici să rîză, nici să plângă.

Cu toate că în China căsătoriile nu sînt provocate de iubire, sînt destul de fericite. Cel puțin nici într-o țeară din Orient nu se în legăturile de căsătorie atât de sfinte, ca în China.

Parfumurile.

Industria parfumurilor e dezvoltată în unele țări cum sînt Bulgaria, Sudul-Francei etc. Parfumurile cele mai suave se scot din flori. Horticultura se silește să dobîndească prin cultură flori mai frumoase și mai parfumate. Chimia face concurență horticulturii, silindu-se prin sintesă să obțină cele mai eftine esențe până aci estrase din flori, însă chimiștii n'au reușit să dea parfumurilor produse în laborator suavitatea celor scoase din flori.

În cultura florilor de parfumuri, cultivatorii găsesc o ocupațiune mai bănoasă, ca aceea a viței de vie, pentru-că prețul parfumurilor e foarte mare.

Eată florile principale din care se estrag parfumuri:

Trandafir de Provence.

Trandafiri din Turcia.

Ylang-ylang.

Neroli (oleul volat. de flori de portocale).

Paciuli.

Muscat.

Wintergreen (Gautheria procumbes).

Rosmalinul.

Aspicul.

Parfumurile chimice nu vor putea vreodată să egaleze pe cele estrase din flori. Din păcură se scot chimicește cantități mari de parfumuri, cari se vînd în comerț sub numiri diferite. Cu aceste parfumuri însă se

mulțumesc oamenii ordinari. Oamenii rafinați dimpotrivă caută totdeauna parfumurile naturale provenite din flori.

Declarații de amor.

O revistă germană publică mai multe declarații de amor de ale bărbatilor, în conglăsuire cu oficiul sau chemarea lor.

Diplomatul zice: Învățește-te d-șoară să pășim la o alianță eternă. *Soldatul*: 'Mi-ai rănit grozav inima; sau: Ai venit, te-am văzut, ai învins! *Marinarul*: Frumoasă d-ră, la d-ta voi afla portul pe marea vieții. *Arhitectul*: Să ne construim un cuib. *Savantul*: Ah, lasă să-ți examinez inima și să ceteșc în ochii tăi fericirea mea. *Birtașul*: Ai umplut deplin pocalul inimei mele. *Sculptorul*: Dacă nu 'ți-e de marmoră inima, lasă intrare în ea iubirii mele. *Giuvaerghiul*: Un inel de aur să ne reprezente iubirea. *Grădinarul*: Numai un cuvînt de pe buzele tale și calea vieții noastre va fi presărată cu roze. *Vizitiul*: Dacă mă ascuți, tu vei avea întotdeauna hățurile. *Brutarul*: Voiești să împarți pâinea mea cu mine în bine și în rău? *Aprinzătorul de lampe*: Tu ești lumina vieții mele! *Agricultorul*: Vrei, ca întotdeauna împreună să arăm agrul vieții? *Pictorul*: Tu ești modelul cel mai adorabil.

Ce timp va fi pe vară?

Vara anului acesta se afirmă de un meteorolog că va fi frumoasă și caldă. Cercetînd rapoartele meteorologice pe cei din urmă 25 de ani, se constată, că mai totdeauna o primăvară timpurie e urmată de o vară foarte călduroasă. Dela 1878, am avut 9 primăveri timpurii, din cari 8 au fost urmate de un timp de vară superb. Se pare că cum e timpul în a doua și în a treia lună a anului, tot așa va fi în cursul verii. În Februarie și în Martie a fost frumos, prin urmare putem spera, că tot așa va fi în Iunie, Iulie și August.

Trei sfinți.

Trei sfinți sînt în calendarul apusean, cari își au zilele în 12, 13 și 14 Maiu. Ei sînt cunoscuții Paucratiu, Servațiu, Bonifaciu și economii se tem de ei, de oare-ce adese-ori au adus înghețuri, făcîndu-se astfel mari pagube în bucate. Anul acesta încă au lăsat timp rece în urma lor.

Eată câteva date despre acești sfinți: Pancrațiu s'a născut în Frigia, la anul 290, din familie nobilă. Ajuns în Roma și fiind creștin, a fost decapitat de Dioclețian în 304, în etate de 14 ani. La mormîntul lui se făceau jurăminte și după legendă se zice, că cel ce jura aici strîmb, murea moarte năprasnică.

Servațiu a fost episcop în Tanger. Plecînd odată la Roma, pe drum în vis 'i-s'a arătat Sân-Petru și îi zise că degeaba ostenește la Roma, de oare-ce Hunii tot vor năvăli în Gallia, dar' el aceasta nu o va ajunge. În adevăr el a și murit pe drum.

Bonifaciu a fost intendantul unei bogate dame romane. Călătorind în Palestina, a fost martorul unei grozave scene, a văzut adevărat cum au fost omorîți o mulțime de creștini. Pe Bonifaciu aceasta l-a inspirat atît de mult, încât a strigat în gura mare, că și el e creștin. Fiind prins a fost supus la torturi pentru a se lăpăda de creștinism, dar' a rămas constant. În fine a fost decapitat.

Orașul de aramă.

În America este orașul băieșesc *Butte*, unde nu se scoate din mine aur, ci aramă,

dar' în cantități mari. Se scoate aramă pe săptămână în preț de 3 milioane și jumătate de coroane. Natural că în chipul acesta orașul e foarte bogat, plata băieșilor e mare, 15—20 cor., pe zi, dar' ce folos, că ocupațiunea lor e foarte nesănătoasă. Cea mai robustă constituție încă se prăpădește în curînd, așa că nu numai averea orașului de aramă e mare, ci și — cimiterul.

De-ale bucătăriei.

Cremă de șocoladă.

4 tăblite de șocoladă pisată se fierbe în 5 del. de smântână dulce și se adaugă la ea, mestecînd în continuu, și fiind încă ferbinte 4 gălbînuse de ou, care nainte au fost foarte bine frecate cu 1 del. de smântână, 140 gr. zahăr foarte fin pisat, 18 gr. gelatină și vanilie de 10 bani. Toate acestea se ferb pînă capătă puțin luciu și se mestecă pînă-ce s'a răcit cu totul. După aceea crema se pune într-o formă bine presărată cu zahăr și se lasă să stea pe gheață timp de 6 ore, când forma se bagă pentru un moment în apă foarte ferbinte, și crema fiind gata se scoate.

Macroane de șocoladă.

La 1/2 chlgr. de migdale pisate cu coaje cu tot se adaugă 1/4 chlgr. șocoladă pisată, 1/2 chlgr. zahăr pisat și cernut și din 8 albușe de ou se bate spumă foarte vîrtoasă amestecîndu-se tot la olaltă. Din aceasta massă se formează globurile micuțe, care puse pe o formă de tinichea se usucă foarte puțin la foc.

Friptură cu smântână.

Se taie mai multe bucățele din mușchiu de bou, cari se bat bine cu mînunchiul cuțitului și se sarează. Se pune într'un caserol o lingură de unsoare lăsîndu-se să se înferbinte bine, o jumătate de ceapă mărunt tăiată, și un vîrf de cuțit de ardei. După-ce s'a prăjit puțin ceapa se pune carnea, care întorcîndu-se mai de multe-ori de pe o parte pe alta se lasă pînă se înmoaie bine și atunci se adaugă o anumită cantitate de smântână. La friptură se pregătește ca garnitură găluște.

Cum trebuie fiartă șunca.

Ca să avem o șuncă fiartă gustoasă, o ferbem mai întîiu o jumătate de oră în apă, apoi turnăm peste ea ca pe jumătate, vin alb, adaogînd la el și ceva chimen, boabe de enuper, zahăr, coaje de lămâie, cuișoare și o lăsăm să fiarbă mai departe, fiind vasul acoperit. După-ce a fert îndeajuns, șunca se pune în teasc sau se pune o greutate pe ea. Numai după-ce s'a răcit pe deplin o putem tăia felii.

Supă de fasole sau mazere de dulce sau de post.

Luăm 1/4 litru de fasole sau mazere, o spălăm bine, după-ce am ales-o, ca să nu fie nici o boabă stricată, o ferbem în apă și când boabele sînt moi de tot le străcurăm prin sită. Stîngem apoi cu ea o prăjală (rintaș) subțire și rumenă, făcută din o lingură de unsoare sau unt proaspăt și o lingură de făină. Sare și puțin piper îi dau gustul bun. Se servește cu pâine prăjită.

De post se face așa: fasole sau mazere luăm cît voim, se spală și se ferbe cu morcovi și pătrânjei tăiați lungureți, se dă puțină sare și câteva boabe de piper. Când sînt moi se pot servi.

De-ale casei.

Desinfecția apartamentelor.

Un excelent desinfecțant pentru apartamente e arderea câtorva boabe de cafea pe o lopățică încălzită.

Contra beșicării picioarelor.

Se întâmplă adesea că umblând mult, es niște beșici foarte dureroase pe picioare. Ungându-ne picioarele cu următoarea alifie scăpăm repede de aceste beșici:

Săpun alb 50 grame.

Său de luminare 50 grame.

Alcool canforat 25 grame.

Oțet canforat 25 grame.

De-ale toaletei.

Pentru delăturarea alunelelor.

Un vârf de cuțit de sare se disolvă în suc de la o alămăie și se amestecă cu o linguriță de apă de Colonia și cu spuma unui albuș de ou. Cu aceasta amestecătură se unge pelea obrazului și a mânilor, adică unde sunt pete, în toată seara înainte de culcat.

Pentru înfrumșetarea obrazului.

Tinctură Benzoe 10 grame.

Apă de sodă 100 grame.

Din aceasta se pune o lingură la o cască de apă și se spală obrazul la zi de 2—4 ori.

Știri de pretotindenea.

Sf. sinod al bisericii autocefale ortodoxe române, a fost convocat pe ziua de 1/14 Malu în sesiune ordinară de primăvară.

În ziua de Sân-George a fost hirotonit nou alesul episcop al Aradului, Ioan Ignatie Papp, în Sibiu. Frumosul ceremonial de hirotonire s'a început în preșara de Sân-George și s'a terminat a doua zi. După terminarea liturghiei metropolitul, ținând o alocuție nou hirotonitului, îi predă cărja arhierască. Au urmat apoi felicitările în reședința metropolitană.

Instalarea episcopului se face Duminecă, în 17 l. c. în Arad.

În Cincul-mare s'a deschis o nouă bancă românească, cu ziua de 1 Maiu n. Numele ei este „Armonia“.

Mai multe case din America au trimis reprezentanți în România, cari se tocmească un oare-care număr de ciobani români, dela cari se învețe minunatul lor meșteșug în facerea brânzeturilor. Aceasta este o dovadă, cât de mult sunt apreciate brânzeturile române în străinătate.

Diecesele gr.-cat. a Orășii-mari și a Lugojului s'au întregiat în fine în mod deplin mulțumitor.

Foaia oficială publică numirea P. S. Sale Dr. Demetriu Radu, de episcop la Oradea-mare, și a Rev. domn Dr. Vasile Hossu, canonic metropolitan și camerar papal, din Blaj, de episcop al diecesei Lugojului. Aceste numiri de tot potrivite trebuie să umple de bucurie

inimile tuturor Românilor, de oare-ce în fruntea dieceselor Orășii-mari și a Lugojului ajung de cărmuitori astfel de bărbați, cari vor lucra din toate puterile pentru binele neamului nostru.

Dr. Demetriu Radu s'a născut la 7 Noemvrie 1861 în Ujfalău (Alba inferioară). Studiile primare le-a făcut în Aiud, cele secundare în Blaj, de unde metropolitul Vancea l'a trimis în colegiul grec al sf. Atanasie din Roma.

În colegiul de propaganda fide a studiat teologia și filosofia până la 1885 când a luat doctoratul în teologie și filosofie. Ieromonih preot se reîntoarce în archidieceasă de unde după scurt timp este trimis ca preot gr.-cat. pe lângă archidieceasa rom.-cat din București. În Nov. 1896 fu numit episcop la Lugoj.

Dr. Vasile Hossu s'a născut în T.-Murășului în ziua de 11 Februarie 1866. Studiile primare le-a făcut în orașul seu natal, cursul inferior al gimnasiului la Sași în Reghin, cursul superior în T.-Murășului, de unde metropolitul Vancea l'a trimis în colegiul grecesc Sf. Atanasie din Roma. Hirotonitul preot fu numit întâiu profesor de dogmatici la institutul teologic din Blaj. Mai târziu fu numit rector al internatului Vancean.

La 1898 fu ales canonic cancelar. În 1901 fu numit prelat papal. Diecesa Lugojului câștigă în persoana numitului episcop un demn cărmuitor.

Profesorul Kossel, șef al secției bacteriologice dela clinica din Berlin, însoțit de mai mulți medici din Triest, a sosit zilele trecute în Dalmația la Zara, ca să studieze sistemul urmat de Dr. Battara la curarea malariei. Anume Dr. Battara prin sistemul seu de curare, aplicat la o mulțime de bolnavi din satul Nona, a obținut succese uimitoare. Acum se fac experimente cu acel sistem

După datele oficiale România are o populație de 6,081,572 locuitori, ceea-ce revine 46 locuitori la un kilometru pătrat. După religie, acel număr de locuitori se împart astfel:

5,565.427 ortodoxi, 172.226 catolici și protestanți, 276.497 mozaici, 67.415 de alte religii.

Din acestia 1,128.810 locuiesc în comune urbane și 4,952.762 în comune rurale.

În ședința din Vinerea trecută a „Academiei române“ s'a decis, la propunerea dlui Iacob Negruzzi, să se ridice o statuă marelui nostru poet Vasile Alexandri. În scurt timp se vor lansa spre acest scop liste de contribuire publică.

În 14 Iunie c. se împlinesc 50 ani dela înființarea diecesei gr.-cat. române a Lugojului. Acest aniversar diecesa îl va sârba cu mare solemnitate. În scopul aranjării festivităților s'a constituit un comitet de 80 membri. La actul sârbarii vor lua parte și diecesele celelalte greco-catolice.

Turburările din Turcia europeană și în deosebi din Macedonia și Albania nu au încetat, deși Poarta a luat măsuri militare aspre contra Bulgarilor turbulenți și contra Albanizilor. Bandele bulgare sunt aspru prigonite de armata turcească, ear' dintre șefii albanezi au fost mulți arestați și duși la Constantinopol.

O sângeroasă revoluție au înscenat Bulgarii în Salonic, cu atentate de dinamită etc. S'au aruncat vre-o 50 de bombe cu dinamită, cari esplodând au aprins casele și au omorât și rănit numeroase persoane. Miliția turcească în urma acestora a atacat pe Bulgari, a prins și omorât pe mulți și a făcut liniște. Asemenea ciocniri au mai fost la Mitrovița, Giunaiia etc. Disordinele continuă.

Posta abonaților.

Contra ștelnițelor.

— Răspuns. —

Pentru stîrpirea ștelnițelor (ploșnițelor) sînt mai multe mijloace. În prăvălii se vinde așa numitul Zacherlin, dar' acesta nu nimicește cu siguranță. Mijloc sigur este următorul: Se iau frunzele, vrējii (lodbe) dela mărul lupului, se pun să se usuce bine și apoi se taie mărunt. Se mai iau dela un peptenar rămășițe de corn, de unghii, la aceste se mai adaugă frunze și ramuri de cânepă și în fine puțin zinobăr (hiepir). Ferestrele și ușile dela odăile în cari se află ștelnițele se închid bine lăsându-se acolo toate mobilele.

Într'un vas larg, (oală de pământ, sau altceva) se pune jar și preste el se pun materiile de mai sus lăsând se ardă în odăile unde sînt ștelnițele. Odăile trebuie să rămână apoi închise timp de 24 ore pentru-ca fumul să străbată în toate obiectele și în mobile. După acest timp se scot mobilele și tot ce se află în odăi. Ștelnițele sînt nimicite total, dar' în odăi a rămas un miros greu. Pentru delăturarea mirosului se lasă ferestrele și ușile timp mai îndelungat deschise; dacă cere trebuința de-a fi văruițe, în varul stins se bagă 1/2 litru petrol (naftă) și cu varul astfel preparat se albesc pereții și se curățesc odăile bine. În urmă se cumpără din farmacie sau drogherie clor-calc, care se pune în odăi, după-ce s'au așezat mobilele la locul lor.

Un abonat.

O rugare.

Dintre onor. cetitori cine ar binevoi, să publice la locul acesta al abonaților poezia „Când luna Maiu“...

Coconita dintre Someș și Câmpie.

Avis.

Onorații abonați ai foii „Femeia și Familia“, cari nu și-au achitat abonamentul pentru pătratul al doilea, sînt rugați a-l renoi, almintrelea cu numărul acesta li-se va sistă trimiterea foii.

Întotdeauna li-se face cunoscut, că foaiei, avându-și până-acum existența asigurată, dacă se va bucura de un sprigin și mai călduros, în curînd i-se va alătura ca supliment „Foaia copiilor“ redactată la priceperea copiilor nostri.

Posta redacției.

D-șoarei L. G. în Paroșeni. Numărul viitor va apărea cu ilustrație și croitură pentru haine de dame.